

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 294/2025
12.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Живановић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 386/25 од 11.08.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 12.12.2025. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 386/25 од 11.08.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, дана 25.09.2025. године поднео жалбу Врховном суду преко Управног суда (примљену у Врховном суду 26.09.2025. године), против решења Управног суда Р4 У 386/25 од 11.08.2025. године, којим је одбијен као неоснован његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 1403/23 и одбијен захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

У жалби је навео да је од подношења тужбе до подношења приговора прошло више од две године и осам месеци, а да одлука није донета. Истиче да се ради о релативно једноставном правном питању, те да, имајући у виду предмет спора, целокупно трајање поступка, као и сложеност чињеничних и правних питања, поступак неоправдано дуго траје. Предлаже да председник Врховног суда усвоји жалбу, преиначи првостепено решење, утврди повреду права на суђење у разумном року и наложи поступајућем судском већу предузем процесне радње ради решавања ове правне ствари. Трошкове тражи.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16. и 18. и члана 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 386/25 и У ћу 1403/23, произлази да је предлагач дана 13.01.2023. године, преко пуномоћника, поднео тужбу Управном суду због неодлучивања туженог Министарства унутрашње и спољне трговине по његовој жалби од 28.10.2023. године, изјављеној због непоступања Сектора тржишне инспекције по његовој пријави од 18.08.2022. године, за вршење инспекцијског надзора. Тужени орган је дана 26.07.2023. године доставио суду одговор на тужбу.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 1403/23, са образложењем да је суд након подношења тужбе дана 13.01.2023. године предузимао радње у претходном поступку ради стварања процесних услова за одлучивање, те да се трајање поступка у овој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. Управни суд је закључио да је, имајући у виду да Европски суд за људска права није дефинисао искључива правила у погледу рокова која би прецизно одредила колико треба да траје судски поступак да би се сматрало да је окончан у разумном року, правна сигурност императив који захтева да суђења не трају дуже него што је оптимално потребно, али да кратки рокови нису увек гаранција добре правде, већ да начело доброг вршења правде има већи домет од начела разумног рока, што може оправдати избор мање брзих, али праведнијих поступака. Узета је у обзир околност да су у 2023. години одржани избори за народне посланике, што је утицало на рад суда, који је у изборном поступку дао предност решавању изборних предмета, као и да су, сагласно одредбама члана 177. ст. 1. и 2. Судског пословника („Службени гласник РС“, број 110/09...18/22), судије дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема у суд, те да се првенствено узимају у рад предмети који се по закону сматрају нарочито хитним и хитним, а затим предмети који због околности случаја захтевају хитно поступање. Оцењено је и да се, у конкретном случају, судски поступак, с обзиром на предмет спора, не сматра хитним, нити се ради о признавању каквог права егзистенцијалне природе за подносиоца.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од чињеница од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 1403/23 као и то да су наводи жалбе предлагача неосновани. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на трајању управног спора од подношења тужбе као и на недовољној активности Управног суда. Међутим, Врховни суд налази да се дужина трајања поступка у овој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року нити приписати у кривицу Управном суду, имајући у виду да период од подношења тужбе до подношења приговора није пратила неактивност суда, јер је поступање суда било усмерено на стварање процесних услова за одлучивање, при чему је након подношења жалбе, решењем Управног суда У ћу 1403/23 од 17.11.2025. године, које је експедовано из суда дана 10.12.2025. године, одлучено о тужби подносиоца, па нема неизвесности у погледу окончања управног спора.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда Ућу 1403/23 и да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у ставу првом изреке.

Врховни суд је у ставу другом изреке, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић